

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή Γ'. τῶν Μυριφύων 26' Απριλίου 1954 (Π.Ο.Η.)
Έτος Θ'. Ἀριθ. — 180 — Τμήτ. Φύλλου Δ' α. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἐξάμηνος δραχ. 15. — Ἐτήσια δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2. — Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἀπὸ τὰ τελευταῖα γεγονότα

Ἡ ΟΡΓΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Ρῶσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς»

Τὸ τελευταῖον αὐτὸ ὀκτάμηνον σείσεται συνεχῶς σχεδὸν ὅλη ἡ Ἑλλάς. Ἄλλοτε ἰσχυρῶς καὶ ἄλλοτε ἀσθενῶς. Δὲν εἴχομεν συνέλθῃ ἀπὸ τὰς καταπληκτικὰς καταστροφὰς τῶν Ἰονίων Νήσων. καὶ ἰδοὺ νῆα ἐρείπια συνεσφρεύθησαν· νέοι νεκροὶ προσετέθησαν, νέοι τραυματίζονται οἰμῶζον. Ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Θεσσαλία καὶ μέρος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος προβάλλουν συντετριμμένοι ἀπὸ τὰς συνεπείας τῆς φοβερᾶς Θεομηνίας.

Νομίζετε λοιπὸν ὅτι τὰ γεγονότα αὐτὰ εἶναι τυχαῖα; Ἔχετε τὴν ἀφέλειαν νὰ πιστεύσητε, εἰς τὰς φλυαρίας τῶν «σοφῶν» τοῦ αἰῶνος μας περὶ τεκτονικῶν ἢ ἡφαιστειογενῶν σεισμῶν; Δὲν θὰ ἀναζητήσετε πολὺ πέραν τῶν ὕλικῶν ὀρίων τὰ πραγματικὰ αἷτια τῶν φοβερῶν αὐτῶν καταστροφῶν;

Ἐάν περιορισθῶμεν ἀπλῶς εἰς τὴν ἐξακριβωσιν τοῦ γεγονότος, χωρὶς νὰ ἀναζητήσωμεν τὴν πέραν τῶν ὕλικῶν συνθηκῶν ὑπάρχουσαν καὶ δρῶσαν αἰτίαν, θὰ μιμηθῶμεν τοὺς πρακτικοὺς ἐκείνους ἰατροὺς, τοὺς ὁποίους ὁ λαὸς ἀποκαλεῖ συνήθως «τσαρλατάνους», οἱ ὅποιοι τοποθετοῦν ἐπιθέματα ἐπὶ τῆς πληγῆς τοῦ ἀσθενοῦς, χωρὶς νὰ καταστήσουν ἀκίνδυνον τὴν μολυσματικὴν αἰτίαν τῆς πληγῆς δι' αὐτὸ οὔτε τὴν πληγὴν ἀποτελεσματικῶς θεραπεύουν καὶ ἄλλας πληγὰς προκαλοῦν.

Εἰς τὸ ἕνα ἄκρον τοῦ πνευματικοῦ κόσμου δεσπόζουν ἡ Παντοδυναμία καὶ ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Διὰ τῆς Παντοδυναμίας ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι ἐδημιουργήθησαν τὰ ὄντα διὰ τῆς παντοδυναμίας συγκρατεῖται ἡ καὶ ὁλόου ζωὴ διὰ τῆς παντοδυναμίας πραγματο-

ποιοῦνται τὰ μεγάλα θαύματα.

Διὰ δὲ τῆς Δικαιοσύνης ἐλέγχεται ἡ ἠθικὴ τάξις τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν· ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ διὰ παντοίων μέσων ἰσοροπεῖ τὰς δυνάμεις τοῦ καλοῦ, ὥστε αὐταὶ καίτοι διώκονται ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν νὰ μὴ ἐκμηδενίζωνται τελικῶς. Ἡ Δικαιοσύνη τέλος τοῦ Θεοῦ πραγματοποιοῖ δύο μεγάλα καθήκοντα. Ἀμείβει καὶ τιμωρεῖ.....

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ πνευματικοῦ κόσμου δρᾷ ἡ ἀνθρωπίνη ἐλευθερία, ἐξ ἧς πηγάζει καὶ προέρχεται ἡ ἀρετὴ ἢ ἡ κακία.

Αὐτὰ ὅμως τὰ δύο δρῶντα, ἡ Παντοδυναμία καὶ ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀνθρωπίνη ἐλευθερία εὐρίσκονται εἰς μίαν διαρκῆ σχέσιν. Αὐτὴ ἡ σχέση συνθέτει ὅλα τὰ γεγονότα. Τοῦτο διέτύπωσεν ὁ Προφήτης Ἡσαΐας λέγων «ἐάν θέλητε καὶ εἰσακούσητέ μου τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγητε· ἐάν δὲ μὴ θέλητε μηδὲ εἰσακούσητέ μου, μάχαιρα ὕμῃς κατέδεται». Μάχαιρα! Μάχαιρα εἶναι ὁ πόλεμος. Μάχαιρα εἶναι ὁ σεισμός· μάχαιρα εἶναι ἡ πλυμύρα, μάχαιρα εἶναι ἡ πάσης μορφῆς θεομηνία.

Ἡ Μάχαιρα ὅμως διὰ νὰ κινήθῃ, ἀπαιτεῖται χειρουργός, διὰ νὰ δρῶσῃ, χρειάζεται Νεὸν τέμνοντα διὰ τῆς Μάχαιρας. Ἐκάστη Μάχαιρα λοιπὸν, ποδ τέμνει καθ' οἷονδῆποτε τρόπον τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν συγκρατεῖται ἀπὸ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ κατευθύνεται ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνην Αὐτοῦ. Μὰ εἶναι δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ ἐπιθυμῇ τὴν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου; Ἀσφαλῶς ὄχι! Τί κάμνει ὅμως ὁ ἱατρός εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅταν ἀποκόπητῃ διὰ τῆς χειρουργικῆς Μάχαιρας τὰ σεσηπότα μέλη τοῦ ἀσ-

θενοῦς ; Ἀκριβῶς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδιώκει !

Ἡ Ἑλλάς ἀναγεννηθεῖσα ἐκ τοῦ τάφου τῆς ἱστορίας διὰ τῆς ζωογόνου ἐπιδράσεως τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος, δὲν φαίνεται πάντοτε ἀξία τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐεργεσίας. Ἐὰν δὲν ἐβροῇ ἡ Χριστιανικὴ πίστις, κυρίως ὡς ζωὴ καὶ ὡς ἱστορικὴ δύναμις, ἡ Ἑλλάς οὔτε τὴν ἐκ τῶν Ῥωμαίων φθορὰν θὰ κατενίκη καὶ νὰ ἐπιζήσῃ ὡς Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία, οὔτε ἐκ τῆς τετρακοσαιοῦς σκλαβίδος θὰ ἀνίστατο διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν νεωτέραν ἱστορικὴν ζωὴν, ὡς ἔθνος ἐλεύθερον.

Καὶ ὅμως ἀπεμακρύνθη καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος· ἀρνεῖται τὴν φιλίαν τοῦ Θεοῦ· προδίδει τὰς ἀθανάτους πνευματικὰς ἀξίας· τόσον ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων, ὅσον καὶ ἡ Δημοσία, ἀναδίδουν τὴν δυσοσμίαν τῆς ἡθικῆς ἀποσυνθέσεως καὶ τὸ ὀξυγόνον τῆς πίστεως ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ δηλητηριώδους ἀζώτου τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς σαρκολατρείας.

Ἡ Ἐκκλησία ἔπαυσε πλέον νὰ καυχᾶται διὰ τὰ παραστήματα Γρηγορίων, Βασιλείων, Παπουλάκων, Ἰωσήφ Ρωγῶν, Σαμουήλ, Κοσμάδων Αἰτωλῶν. Μικρόβια καὶ ἐρπίζοντες σκώληκες βασιλεύουν εἰς τὴν σκιάν τῆς καὶ κατατρώγουν τὰ ἰσχυρά τῆς θεμέλια. Ὁ Ἀμβων ἐξελίχθη εἰς Ρητορικὴν ἔδραν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τετράτυφοι ὁμιλοῦν εἰς τὰ μειδιώντα πλήθη περὶ τῶν ἰδιότητων... τοῦ Φωτός ! Ἡ δὲ δραστηριότης τῶν ταγῶν τῆς περιορίζεται εἰς τὸν διωγμὸν τῶν ὀλίγων ἐργατῶν τῆς Ἀρετῆς, τῶν φίλων καὶ ἐραστῶν τῶν παραδόσεων καὶ τὸν διπλάσιασμόν τῶν ὕλικων τῶν ἀγαθῶν. Ἡ Ἐκκλησία κατήντησε δυστυχὴς καὶ ἀθλία ὀρφανή, τυραννουμένη ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἐπλούτισε καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἀνέμενε τὴν ἀπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας !

Ἀλλὰ μήπως ἡ Πολιτεία παρουσιάζει ἰδανικότεραν κατάστασιν ; Σκοπὸς ἡ ψηφοθηρία διὰ τὴν κατάληψιν τῶν πολιτειακῶν ἀξιωματῶν. Ἀναγωγὴ τοῦ ψεύδους καὶ τῆς ἀπάτης εἰς μέσα συναλλαγῆς. Διωγμὸς ἀκραιφνῶν Ἑλλήνων καὶ βάρβαρος καταπάτησις στοιχειῶδων δικαιωμάτων ἐλευθερίας.

Οὔτε ὅμως καὶ ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων ἔχει κἄτι τὸ ἀγνόν νὰ ἐπιδείξῃ.

Ἐπιπόλοιοι Ἑλληνίδες ρίπτουν τὴν παρθενικὴν τῶν τιμὴν καὶ περιβάλλονται τὴν ἀτίμωσιν τῶν κινηματογραφικῶν διαφθορῶν. Ἑλληνες βλασφημοῦν κατὰ τὸν πλέον βάρβαρον τρόπον. Ξενομανία καὶ ἀσέλγεια κατευθύνουν τοὺς Ἑλλήνας. Βορβκος καὶ δυσωδία παντοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις, ποὺ συνθέτει τὴν σημερινὴν ἑλληνικὴν πραγματικότητά ! Καὶ αὕτῃ ἡ κατάστασις μόνον δι' ἰσχυρῶν σεισμικῶν δονήσεων δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ συσσωρευθῇ τοῦλάχιστον εἰς ἐρείπια.

Ἡ ἱστορία αὐτὸ διδάσκει. §

Οἱ πληγέντες ἐκ τῶν σεισμῶν ἦσαν ἀδελ-

φοί μας, ὁμοιότροποι μὲ ἡμᾶς· οὔτε ὑστέρουον εἰς ἀρετὴν· οὔτε ἐπλεόναζον εἰς κακίαν. Ἐπομένως διατὶ νὰ μὴ ἀναμένωμεν καὶ τὴν ἰδικὴν μας σειρὰν ;

Ἀδελφοί ! δυνάμεθα νὰ μεταβάλωμεν τὴν Ἑλλάδα μας εἰς μιαν μετανοοῦσαν Νινευτ ; Μόνον τότε ἂς ἐλπίζωμεν εἰς σωτηρίαν ! Ἄλλως οἱ βράχοι ὡς γοργόπτεροι ἵπποι θὰ κατακρημνίζωνται, αἱ οἰκίαι θὰ συσσωρεύονται εἰς καπνίζοντα ἐρείπια καὶ ὁ ἀποστάτης Ἑλληὴν θὰ τιμωρεῖται. Καὶ τότε ἂς ἔλθουν νὰ μᾶς παρηγορήσουν καὶ νὰ προλάβουν τὴν καταστροφὴν οἱ ἐπιστήμονες μὲ τὰς φλυαρίας τῶν περὶ τεκτονικῶν σεισμῶν ἢ οἱ βλακῶδεις διανοούμενοι περὶ «*δρῆς τοῦ Ἐγμελάδου*» καὶ οἱ κ.κ. Γεωλόγοι μὲ τὰς θεωρίας τῶν «*πόθεν προέρχονται οἱ σεισμοί*» ! ! !

Ἄς ἐπιδειξώμεν στοργὴν πρὸς τοὺς πληγέντας σεισμοπαθεῖς ἀδελφούς μας, ἂς ἐξαγγύσωμεν τὴν ἰδιωτικὴν μας ζωὴν καὶ ἂς στρέψωμεν τὰ μάτια μας πρὸς τὸν Θρόνον τῆς Θεϊκῆς Παντοδυναμίας καὶ Δικαιοσύνης κραυγάζοντες «*ῥῶσαι ἡμᾶς τῆς φοβερᾶς τοῦ σεισμοῦ ἀπειλῆς Κύριε*».

ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΤΑΚΡΑΥΓΗ

Βαθύτατα μᾶς συνεκίνησε δημοσίευμα εἰς τὴν «*Βραδυνήν*» 24-4-54 ὑπογραφόμενον ὑπὸ τινος εὐλαβεστάτης Ἑλληνίδος. τῆς κ. Κατίνης Π. Οἰκονόμου.

Καίτοι μᾶς εἶναι ἄγνωστος, ἡ ἐν λόγῳ Κυρία, ἐν ταῦτοις συγχαίρομεν αὐτὴν διὰ τὸ ἡθικὸν θάρρος, καὶ πρὸ παντὸς διὰ τὴν ὀρθόδοξον διαίσθησιν, ἥτις τὴν διακρίνει, καὶ ἥτις τὴν παρηκίνησεν ἵνα διαμαρτυρηθῇ ἐνώπιον τῶν «*Ἀνδρομοδίων*» καὶ νὰ ἀποκομίσῃ τὴν θλίψιν τῆς προδοτικῆς τῶν ἀδιαφορίας.

Κατωτέρω ἀναγράφωμεν τὸ δρομολόγιον τῆς ἀγῶνου περιουσίας τῆς, ὡς αὕτη τὸ ἐξιστορεῖ.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΠΑΡΘΕΝΟΣ

«*Ἀγαπητὴ «Βραδυνή»,*

Τυχαιῶς ἔπεσε στὰ χεῖρά μου ἓνα φύλλο ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος, καὶ μεγάλῃ ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν ἡ σελὶς εἰς τὴν ὁποῖαν δημοσιεύονται φανταχτερὰ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «*Ἡ ὠραιότερη Ἱστορία*» ἡ ζωὴ τοῦ Χοϊστοῦ. Μόλις ἔφτασα εἰς τὸ σπίτι μου ἄρχισα νὰ τὸ διαβάζω. Προχωρῶντας ὅμως εἰς τὴν μελέτην του, ὁ ἐνθουσιασμός μου ἄρχισε νὰ μεταβάλλεται εἰς ἀγανάκτησιν καὶ θλίψιν, διότι ἔβλεπα ὅτι τὸ θεῖον καὶ οὐράνιον αὐτὸ γεγονός, ποὺ ἔχει συγκλονίσει ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ γεγονός τὸ ὁποῖον ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς περιγράφει δλοζώντανον μὲ ὀλίγα θεόπνευστα λόγια τόσον κατανοητικὰ, ἡ ἐφημερίς τὸ δημοσιεύει ὑπὸ μορφὴν μυθιστορήματος. Μὲ ἐκφράσεις ὅχι μόνον ἀναρμόστους γιὰ ἓνα θεῖον γεγονός, διὰ τὸ ὁποῖον ἐξέστησαν τὰ σύμπαντα καὶ αἱ Ἀγγελικαὶ δυνάμεις ἐδοξολόγησαν ἀλλὰ ἀκόμη ἀνάρμοστες καὶ δι' ἓνα πολιτισμένον ἄλλοῦν μυθιστόρημα. Ἀναφέρω μερικὰ ἀποσπά-

σματα, ὅπως δημοσιεύονται εἰς τὴν ἐφημερίδα αὐτὴν, δι' ὅσους δὲν τὰ ἔχουν διαβάσει :

Παρουσιάζει τὸν Ἰωσήφ νέον, μόνον καὶ ἔρημον εἰς τὸν κόσμον, ἐρωτευμένον μὲ τὴν Μαρίαν καὶ ὅτι ἔχει πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὴν παντρευτῇ.

Δὲν ὑπάρχει χώρος πολὺς εἰς τὴν εὐγενῇ καὶ χριστιανικῇ ἐφημερίδα σας, ἀλλὰ οὔτε καὶ θέλω νὰ ἐπαναλάβω τὰ λόγια ποὺ ἀφοροῦν τὴν Παρθένον Μαρίαν. Τοῦτο μόνον ἀναφέρω ἀκόμα : Στὸ δημοσίευμα περιγράφουν τὴν Παρθένον Μαρίαν ὡς ἐξῆς : Ὅταν ἐπέστρεψεν ἡ Μαρία στὸ σπῆτι της ἀπὸ τὴν Ἑλισάβετ, ἦταν γλωμῇ, ἔμοιαζε σὰν φάντασμα ὅχι τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ τῶν ζωντανῶν. Αὐτὴ, ποὺ τὰ μάγουλά της ἦταν κατακόκκινα σὰν ὄριμο φρούτο, στὰ μπράτσια της μπορούσαν νὰ σηκώσουν γεμάτο κοφίνι, τώρα ἔμοιαζε μὲ φάντασμα τοῦ πρώτου θαύτου της.

Κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ ποὺ θὰ διαβάσῃ αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἀποσπάσματα τῆς περιγραφῆς, δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ψυχρὴ καὶ ἀδιάφορη. Τρομερὰ ταραγμένη ἐπὶ γὰ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος, ἀπετάθη εἰς τὴν σύνταξιν καὶ τοὺς ἐξέφρασα τὴν λύπην μου διὰ τὸ δημοσίευσμά τους, εἶπα ὅτι τὸ φύλλο τους ἔχει παραπεταλῆ ἀπὸ προσκαγάνδα αἰρετικῶν μόνον καὶ μόνον γὰ νὰ γράφουν αὐτὴν τὴν φανταχτερὴ σελίδα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως κατορθώσουν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τῆς δημοσιεύσεως νὰ ἀφαιρέσουν ἢ ἔστω καὶ νὰ μειώσουν ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν ὁρθόδοξων χριστιανῶν τὸν σεβασμὸν ποὺ τρέφουν πρὸς τὴν Παύλιαν. Ἡ ἀπάντησις των ἦτο ἡ ἐξῆς :

«Κανείς, κυρία μου, δὲν μᾶς διεμαρτυρήθη, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ». Καὶ μὲ ἀφέλειαν, μοῦ ἀπήντησαν, ὅτι : ἡμεῖς ἀναδημοσιεύομεν τὸ βιβλίον τὸ ὁποῖον ἔχει ἐκδώσει τὸ βιβλιοπωλεῖον «Ἡ Δαμασκός». Τὴν ἐπομένην ἡγόρασα τὸ βιβλίον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν «Τὸ πῶς μεγάλο γεγονός».

Κατασυντετριμμένη καὶ ἀπογοητευμένη, ἐπῆγα εἰς τὸν Καθηγητὴν κ. Ἀμίλλαν Ἀλεβιζάτον, ὁ ὁποῖός μοῦ ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς : «Κυρία μου, εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος. Δὲν μοῦ μένει καιρὸς δι' αὐτὰ τὰ ζητήματα». Καὶ μὲ παρέπεμψεν εἰς τὸν ἅγιον Πρωτοσύγκελον καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Δαμασκηνὸν Λαζαρίδην. Ἐπέδειξα εἰς αὐτὸν τὸ βιβλίον καὶ τὴν ἐφημερίδα, καὶ τί νομίζετε, χριστιανοί μου, ὅτι μοῦ ἀπήντησεν ; Ὅτι ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους συγγραφεῖς. Δυστημένη, τοῦ εἶπα : Ὁ συγγραφεὺς ἴσως νὰ εἶναι διάσημος. Δὲν εἶναι ὅμως ὁρθόδοξος, ἀλλὰ καὶ πιθανὸν οὔτε καὶ χριστιανός· καὶ ἀκριβῶς θέλει νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ Θεῖον αὐτὸ γεγονός.

Ἀξιότιμε Στρατάρχα καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοί. Πρέπει νὰ ζητήσετε τὴν ἐξαφάνισιν αὐτοῦ τοῦ βιβλίου ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον «Δαμασκός». Νὰ ἔχετε ἀνθρώπον κατάλληλον νὰ ἐλέγῃ κάθε τί τὸ θρησκευτικὸν ποὺ πρόκειται νὰ δημοσιευθῇ. Τότε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς θὰ εἶναι μαζί σας. Αὐτὸς ὁ Παντοδύναμος θὰ εἶναι ὁ πρωτοκόρος σας καὶ ἡ ὁπισθοφυλακὴ σας. Μετὰ τιμῆς

ΚΑΤΙΝΑ Π. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Ἰωάν. Δροσποπούλου 177

Τὸ ἑβδομαδιαῖον φύλλον, περὶ τοῦ ὁποῖου ἀναφέρει εἰς τὸ δημοσίευσμά της ἡ ὡς ἄνω εὐλαβὴς Κυρία, εἶναι τὸ «Ἐμπρός» περὶ τοῦ ὁποῖου καὶ τῆς ὁποίας ὑποθέσεως ἔγραψε σχετικῶς καὶ «Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμὸν 173 καὶ 174 φύλλα αὐτῆς· τὸ δὲ βιβλιοπωλεῖον «Δαμασκός» εἶναι τὸ παρὰ τὸν Ἅγιον Γεώργιον Καρύτην βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ζωῆς».

Καὶ ὅλον μὲν τὸ δημοσίευμα τῆς εὐλαβεστάτης ταύτης κυρίας εἶναι σπουδαῖον, σπουδαιότατον. Ἀλλὰ τὸ ἄξιον ἰδιαιτέρας ἐξάσεως εἶναι : ἡ ἀπάντησις τοῦ πολυτίτου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, Δαμασκηνοῦ Λαζαρίδου «Ὁ Συγγραφεὺς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους συγγραφεῖς». Πολὺ ὠραία ἀπάντησις ! Οἱ τίτλοι τοῦ συγγραφέως συγκαλύπτουν τὴν σαφότητα τοῦ συγγράμματος καὶ ἐρησυχάζουν τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν !!!

Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ «δεξι χέρι» τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ὁ κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτος ἔδωκε σοβαρότερον ἀπάντησιν ; «Κυρία μου εἶμαι πολὺ ἀπασχολημένος» δὲν μοῦ μένει καιρὸς δι' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Τότε μὲ ποῖα ζητήματα ἀσχολεῖται ὁ «εὐσεβέστατος» (;) θεολόγος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς; Μὲ τὴν παταγώδη κατακρήμνισιν τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἴδου πῶς ἀποκαλύπτονται οἱ δολιοφθορεῖς τῆς Ὁρθοδοξίας ! Τὰ ἴδια των ἔργα τοὺς προδίδουν.

Πρέπει ὅμως ὁ λαὸς πλέον νὰ τοὺς προσέξῃ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΠΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Δ'.

Ἡ Θεία Ἐὐχαριστία ἢ Κοινωνία

Καθὼς ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ γεννηθῇ, ἔχει χρῆσιν τῆς σωματικῆς τροφῆς, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἀφοῦ ἀναγεννηθῇ διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος καὶ χρισθῇ διὰ τοῦ ἁγίου Μύρου, ἔχει χρῆσιν τῆς πνευματικῆς τροφῆς· καὶ διὰ τοῦτο παρενθὲς προσκαλεῖται εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ μεταλαμβάνει τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἥτοι αὐτὸ τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἡ πνευματικὴ τροφή.

Ταύτην τὴν Μετάληψιν ὁ Μέγας Ἀπόστολος Παῦλος καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, Κοινωνία, ὀνομάζουσι· διότι ἡμεῖς τρώγοντες τὸ τεθεωμένον Σῶμα τοῦ Κυρίου, καὶ πίνοντες τὸ τεθεωμένον Αἷμα Αὐτοῦ, γινόμεθα ἐν σώμα καὶ ἐν πνεύμα ἀναμistaξὶ ἡμῶν καὶ μετὰ τοῦ Χριστοῦ. *Εἶναι λοιπὸν ἡ Κοινωνία : ἔνωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.*

Ἄν καὶ πάντα τὰ ἄλλα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας κοινωνία ὀνομάζονται, καθότι καὶ δι' αὐτῶν ἐνοῦται ὁ ἄνθρωπος μετὰ τοῦ Θεοῦ, δὲν γίνεται ὅμως τοιαύτη ἔνωσις ὅπως γίνεται ὅταν μεταλαμβάνῃ οὗτος τοῦ Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Διότι ὅλα τὰ ἄλλα Μυστήρια παρασταῖναι τὴν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἀγάπην, τοῦτο ὅμως τὸ Μυστήριον φανερῶναι τὸ τέλος τῆς ἀγάπης, ὡς ἐξηγεῖ καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεο-

λόγος εἰς τὸ 1Γ'. Κεφάλαιον τοῦ κατ' αὐτὸν Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἐπιτελεῖ μόνον Ἀρχιερεὺς καὶ Ἱερεὺς Ὁρθόδοξος καὶ κανονικῶς χειροτονημένος· διότι καὶ οἱ δύο οὗτοι εἶναι ἐξ Ἰσοῦ τελειωτικοὶ τούτου τοῦ Μυστηρίου. Οὐ ΔΕΙΣ ἀπολύτως ἕτερος, ἐκτὸς τῶν κανονικῶς χειροτονημένων ΔΥΝΑΤΑΙ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ὑπερφυλὲς τοῦτο Μυστήριον. Προσλαμβάνουσιν ὅμως οὗτοι, ὡς βοηθοὺς καὶ ὑπηρέτας μόνον, τοὺς Διακόνους, ὑποδιακόνους, ἀναγνώστας καὶ ψάλτας. Πλὴν καὶ ἄνευ τούτων δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ὁ καθεὶς ἐξ αὐτῶν, ἀρκεῖ νὰ ὑπάρχῃ καὶ εἰς ἐκτὸς τοῦ βήματος διὰ νὰ ἐκφωνῇ τὸ: Κύριε ἐλέησον.

Εἰς τὸ Μυστήριον τοῦτο χρησιμοποιεῖται ἄρτος ἔνζυμος, ἀπὸ σίτινον ἄλευρον καὶ ὕδωρ καθαρὸν ζυμωμένος, ἱκανῶς ἀλατισμένος, καὶ καλῶς ἐψημένος. Νὰ μὴ εἶναι δὲ ξηρὸς, ἢ ἐφθαρμένος, ἢ μουχλιασμένος. Ἀζύμος δὲ ἄρτος, ἔστω καὶ νὰ εἶναι σίτινος, ἢ ἀπὸ ἄλλης εἴδος γεννημάτων, ἢ ἀλειμμένος μετ' ἕτερον ἐκτὸς τοῦ καθαροῦ ὕδατος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ὅλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅστις δὲ τῶν Ἱερῶν τολμήσῃ νὰ λειτουργήσῃ μετ' οὐκ ὀρθοῦ ἄρτον, ἀμαρτάνει βαρέως καὶ ὑπόκειται εἰς παιδείαν ἐκκλησιαστικὴν.

Ἡ ὅλη δὲ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι οἶνος καθαρὸς «γέννημα τῆς ἀμπέλου», ὃχι ἡνωμένος μετ' ἄλλα ποτὰ, ἀλλὰ καθαρὸς ἐκ σταφυλῆς καὶ ὄχι ξυνός. Προστίθεται δὲ εἰς τὸν οἶνον—κατὰ τὴν ἐν τῇ ἀγίᾳ Προσκομιδῇ ἔνωσιν—ἐντὸς τοῦ ἀγίου Ποτηρίου, καὶ ὀλίγον ὕδωρ, εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἐξεληθόντος ἐκ τῆς ἀχράντου πλευρᾶς τοῦ Δεσπότου αἵματος καὶ ὕδατος, ὅτε ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ κρεμάνετος ἐνύγη ὑπὸ τοῦ στρατιώτου τὴν Πλευράν, ὡς ἱστορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἐν τῷ 1Θ'. Κεφαλ. στίχ. 34 τοῦ κατ' αὐτὸν Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ὅστις δὲ Ἱερεὺς τολμήσῃ νὰ λειτουργήσῃ μετ' ἄλλου εἶδους ὕγρον, ἢ μετ' οἶνον, θανασιμῶς ἀμαρτάνει.

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ συνέχεια)

ΠΑΡΑΝΟΜΟΙ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ

ὑπὸ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΟΥ Δικηγόρου

Εἰς τὰ προηγούμενα ἐξετέθησαν αἱ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ 1932 δηλώσεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, σχετικῶς μετ' ὁ παλαιοημερολογικὸν ζήτημα.

Ἦδη θὰ ἐπιτεθῶσιν αἱ ληφθεῖσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις τῆς Κυβερνήσεως πρὸς διευθέτησιν τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ κατὰ πόσον αὗται ἀπαλλάσσουν τὴν Βουλὴν καὶ τὴν Κυβέρνησιν ἀπὸ τῆς εὐθύνης, τὴν ὁποίαν εἶχον, διότι ἐπέτρεψαν νὰ δημιουργηθῇ τὸ λεγόμενον παλαιοημερολογικὸν ζήτημα.

Ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω, ἀνεγνωρίσθη πανταχόθεν ἐν τῇ Βουλῇ, ὅτι, οἱ θέλοντες νὰ τελῶσι τὰ θρησκευτικὰ τῶν καθήκοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ ἰδρύσων ἰδικήν των Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Πα-

λαιοημερολογιτῶν, ἥτις ἀνήκει μὲν εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ πᾶσα ἄλλη ἐπὶ μέρους Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀλλ' οὐδεμίαν ὅμως ἔχει σχέσιν μετ' τὴν Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἀνεγνωρίσθη ἐπίσης πανταχόθεν, ὅτι οὗτοι διακιοῦνται νὰ ἔχωσιν ἰδίους Ναοὺς καὶ ἰδίους Κληρικούς διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς οἱ Ναοὶ τῶν καὶ οἱ Κληρικοὶ τῶν, ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι, νὰ ἔχωσι σχέσιν ἐξαφθήσεως ἀπὸ τὴν ἀναγνωριζομένην ὡς ἐπίσημον Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἐπὶ πλέον καὶ ὁ τρόπος ἀποχωρισμοῦ ἀνεγνωρίσθη, ὅτι δύναται νὰ γίνῃ διὰ δηλώσεως τοῦ Κληρικοῦ, ὅτι ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὸν κύκλον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ προσχωρεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του παρ' αὐτῇ κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον.

Μάλιστα ἀνεγνωρίσθη, ὅτι καὶ οἱ Κληρικοὶ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν θὰ φέρωσι τὸ ἔνδυμα, ὅπερ εἶναι καθιερωμένον δι' ἡλούς τοὺς Κληρικούς τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἀποκρουσθείσης, ὑπὸ τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ, τῆς γνώμης τοῦ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ του κ. Γ. Παπανδρέου περὶ ἀλλαγῆς αὐτοῦ δι' ἄλλου διαφόρου, ὁρθῶς δὲ καὶ δικαίως, ἐφ' ὅσον οἱ Παλαιοημερολογίται Κληρικοὶ εἰς οὐδεμίαν ἀπολύτως ἀλλαγὴν προέβησαν, ἀλλὰ τοῦναντίον τηροῦσι πιστῶς καὶ κατὰ πλήρη ἀκρίβειαν πάντα, ὅσα παλαιόθεν καθωρίσθησαν δι' ἀποφάσεων τῶν Ἱερῶν Συνόδων καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων τόσον ὡς πρὸς τὴν στολὴν καὶ τὴν γλῶσσαν, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὴν μουσικὴν καὶ τὸ ἑορτολόγιον.

Διὰ τῶν τοιούτων ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὸ 1932 ἀναγνωρίσεων τῶν δικαιωμάτων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἐπὶ ἡλθε βεβαίως ἡ προσήκουσα νόμιμος καὶ συνταγματικὴ διευθέτησις τοῦ ὅλου Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, ὡς καὶ ἡ Κανονικὴ τοιαύτη, ἥτις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ παύσωσιν οἱ θρησκευτικοὶ διωγμοί, οἵτινες ἐξέθετον ἐν τε τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, δὲν ἐπὶ ἡλθεν ὅμως καὶ ἀπαλλαγὴ τῶν ἐκείποτε Κυβερνήσεων καὶ Βουλῶν ἀπὸ τῆς εὐθύνης τῶν, ἣν ὑπέχονσι, διότι αἱ μὲν Κυβερνήσεις ἀπέφυγον νὰ ζητήσωσιν εὐθύνας ἀπὸ ἐκείνους, οἵτινες παρέβησαν τὰς διατάξεις τοῦ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «περὶ νέου πολιτικοῦ ἡμερολογίου», αἱ δὲ Βουλαι ἀπέφυγον ν' ἐσκήσωσι διὰ τοῦτο τὸν προσήκοντα ἔλεγχον κατὰ τῶν Κυβερνήσεων τούτων.

Πάντως ἡ τότε Κυβέρνησις, μετὰ τὴν τοιαύτην ἐν τῇ Βουλῇ διευθέτησιν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ ζητήματος, ἔσπευσε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐκδοσὴν καὶ τῶν σχετικῶν ἀποφάσεων, δυνάμει τῶν ὁποίων αἱ ἐν τῇ Βουλῇ κυβερνητικαὶ δηλώσεις, αἱ ἐγκριθεῖσαι καὶ ὑπὸ δουλκήρου τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, ἔλαβον κύρος καὶ ἰσχύον ἐναντι πᾶσων τῶν ἀρχῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν. Ἀλλὰ περὶ τῶν ἀποφάσεων τούτων θὰ γίνῃ λόγος εἰς τὸ ἐπόμενον.

“ΟΙ ΛΙΘΟΙ ΚΕΚΡΑΞΟΝΤΑΙ.....”,

Παραθέτομεν αὐτοῦσιον καὶ ἄνευ σχολίων τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Γ. Ο. Χ. Καλαμῶν ἔχουσαν ἐπὶ λέξει ὡς ἀκολουθῶς :

«Φαίνεται ὅτι ἡ ὁρθὴ κρίσις ἔπαυσε νὰ κατευθύνῃ τὰς ἐνεργείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεσσηνίας, καὶ ἡ ἀντιδικία του μὲ τοὺς Παλαιοημερολογίτας τὸν ὠθεῖ εἰς πράξεις, τὰς ὁποίας δὲν θὰ διέπραττον ἀκόμη καὶ οἱ ἄνευ Χριστιανικοῦ πνεύματος διεπόμενοι ἄνθρωποι.

Διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ ἄλλως τὸ χθεσινὸν πραξικόπημα τὸ συντελεσθὲν ἐν τῇ Σκῆτῃ Παναγουλᾷ ὑπ’ ὀργάνων ἐνταλθέντων παρ’ αὐτοῦ.

Θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ τονίσωμεν καὶ αὐτίς ὅτι ἡ ἡμετέρα Κοινότης ἔχει διαχωρίσει πρὸ πολλοῦ τὰς εὐθύνas τῆς ἀπὸ τοὺς Διευθύνοντας τὴν Μονὴν Κερατέας καὶ τὴν Σκῆτῃ Παναγουλᾷ, ὡς διεκηρύξαμεν τοῦτο κατ’ ἐπανάληψιν, καὶ δὴ διὰ τῶν ἐφημερίδων «Σημαία» «Θάρος» καὶ «Νέα» φύλλα 6-2-53.

Δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ σιγήσωμεν καὶ νὰ μὴ φέρωμεν εἰς φῶς μίαν ἀξιόμειπτον προῆξιν ἡ ὁποία ἐξευτε-

λίζει καὶ καταρρακώνει τὰ Ἱερὰ καὶ Ὅσια ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ σείει αὐτὸ τοῦτο τὸ Οἰκοδόμημα τῆς Ἀγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν τὸ ἑσπέρας ὄργανα τῆς Τάξεως, 35 περίπου Χωροφύλακες μετὰ 150 περίπου ἐνόπλιον στρατιωτῶν, περιεκύκλωσαν τὴν Μονὴν Παναγουλᾷ καὶ εἰσέδυσαν βιαίως ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, διέκοψαν τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐπιταφίου θρήνου, ἐξέβαλον βιαίως τοὺς Ἱερεῖς, ἀπέσπασαν τὸν Ἐπιτάφιον ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαζομένους, ἀπέρριψαν τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπιταφιασμοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἀπεγύμνωσαν τοῦτον, κατὰ τὸν πλέον ἀντιχριστιανικὸν τρόπον παντὸς στολισματος καὶ ἐξέβαλον τοῦτον ἔξω τοῦ Ναοῦ.

Αἱ σκηναὶ αἱ ὁποῖαι ἐπηκολούθησαν ἦσαν τῷ ὄντι τραγικαί, οἱ Ἱερεῖς καὶ οἱ μοναχοὶ μετεφέρθησαν βιαίως εἰς τὸ Ἀ’ Ἀστυνομικὸν Τμήμα ὡς οἱ ἐπικινδυνωδέστεροι τῶν κακούργων καὶ οἱ χειρότεροι ἐγκληματῆται. Τοιαῦτα σκηναὶ φρίκης ἐντὸς Ἱερῶν Ναῶν δὲν θὰ συνέβινον ἀσφαλῶς, οὔτε ἐπὶ τῆς Ἐποχῆς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, οὔτε ἐπὶ Τουρκοκρατίας, καθ’ ἣν οἱ Ὀθωμανοὶ εἶχον ἀποφασίσει νὰ ἀπαγχονίσουν τὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν Ε’. εὐρισκόμενον ἐντὸς τοῦ Ναοῦ λειτουργοῦντα,

ἐσεβάσθησαν ὅμως τὸν Ἱερὸν Τόπον, καὶ ἀνέμενον τὴν λῆξιν τῆς Θείας λειτουργίας καὶ μετέπειτα συνέλαβον τοῦτον καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τὴν ἀγγόνην.

Ποῦ λοιπὸν εὐρίσκεται ἡ Ἐλευθερία τῆς Ὁρθοσκευτικῆς συνειδήσεως; Ποῦ ἡ ἀνεξίθρησκαία τῆς Χώρας μας, μήπως αὐτὸ τὸ ἀνοσιούργημα στηρίζεται ἐπὶ μιᾷ ἀποφάσεως τοῦ

Ἐκτελεστοῦ Συμβουλίου, προκατόχου Κυβερνήσεως, ἐκδοθείσης ἐπὶ Ὑπουργείας Μπακοπούλου, καὶ ἀνθρωθείσης ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας διὰ δύο ἀποφάσεών του ὡς ἀντικειμένης πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα τῆς Πατρίδος μας; Ἐὰν κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ποδοπατεῖται ἡ Ὁρθοσκευτικὴ συνείδησις νομοταγῶν πολιτῶν χαῖρε λοιπὸν «Ἐλευθερία» τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ψελλιζομένη ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Πολιτικοῦ Κόσμου, χαῖρε καὶ σὺ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία ἀντικατασταθεῖσα ἀδόξως ἀπὸ τὴν Παπαδοκρατίαν.

Τι ἄλλα καινοφανέστερα ἠδύνατο νὰ ἴδῃ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός;

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Κοινότητος Γ. Ο. Χ. Καλαμῶν.

Ὁ Πρόεδρος Σ. Φαληρέας
Ὁ Γραμματεὺς Φ. Φίλιος

«Οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέχθησαν. . . . σφραγίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κουστωδίας»

(Ματθ. ΚΖ' 66)

Σ. Σ. Φ. Ἡ ἀνωτέρω ἀνακοίνωσις ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Σημαία» τῶν Καλαμῶν τῆς 28ης Ἀπριλίου ν. ἡ. ἐνταῦθα δὲ—καθ’ ὑποχρέωσιν καὶ ἐκφράζοντες τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν—παραθέτομεν καὶ φωτογραφίαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Λαρίας, τοῦ ὁποίου τὴν θύραν ὄχι μόνον ἐσφράγισεν «σφραγίσαντες τὸν λίθον», ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Ἀρβρῆσιος ἀλλὰ καὶ σανίδας ΧΙΑΣΤΙ ἐκάρφωσεν ἐπὶ αὐτῆς, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης.

Γράφουσιν ὅμως ἐκεῖθεν καὶ πολλὰ τὰ θλιβερά οἱ Ἀδελφοί μας ὅτι: Τὸ ἀπόγευμα τῆς Μεγάλης Πέμπτης συγκεντρωθέντες οὗτοι ἔξωθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος διὰ νὰ ἀνάψωσιν ἐν κηρίον, ἐδέχθησαν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Διοικητοῦ τῆς χωροφυλακῆς ἐπὶ κεφαλῇς κουστωδίας χωροφυλάκων, ὅστις ἰδιοχείρως ἐξυλοκόπησεν ἀγρίως τραυματίσας περὶ τοὺς 16 Ἀδελφούς, καὶ ταῦτα ἐν ἡμέραις Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ μάλιστα Μεγάλης Παρασκευῆς, καθ’ ἣν ἡμέραν ἡ στρατιωτικὴ «ἐπεὶ καὶ ὁ χιλιάρχος» συνέλαβον κακοποιήσαντες ποικιλοτρόπως καὶ τὸν Δεσπότην Χριστόν.

Πλὴν καθὼς τότε ἐντολαὶ καὶ διαταγαὶ τῶν Ἀρχιερέων ἐνήργουν κατὰ τοῦ Χριστοῦ αἱ στρατιωτικαὶ ἀρχαί, οὕτω καὶ τώρα ἐνήργουν καὶ ἐνεργοῦν αἱ αὐταὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαί κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀρχιερέως Ἀμβροσίου. Καὶ ὅμως οὗτος ἐνασμένεταί νὰ ἰδοναμῇται τύπος Χριστοῦ καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης !!! Δὲν ἐπιστεύαμεν ποτὲ ὅμως ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἐνδόξου Στρατάρχου, θὰ ἐνεργοῦντο τοιαῦτα ἀνήκουστα τερατογῆματα. Τὶ δὲ νὰ λέγουν περὶ τούτων οἱ κ.κ. Βουλευταὶ μας τῆς Ἐπαρχίας Φθιώτιδος;

Κ. Α.

Η ΕΠΙΒΟΥΛΗ

«Τὰ παρὰ τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν ἐκδιδόμενα βιβλία εἶναι τῶντι βαρύτιμα, καὶ ὅμως ἢ πωλοῦνται πρὸς μετριωτάτην τιμὴν, ἢ διανέμονται ΔΩΡΕΑΝ. Τοῦτο, ἂν παρὰ τῶν διαδιδόντων ἡμπορεῖ νὰ θεωρῇται ὡς φιланθρωπία, παρὰ τῶν δεχομένων ὅμως δὲν θεωρεῖται ὡς τοιοῦτον, καὶ εἶναι πάντοτε ΥΠΟΠΤΟΝ.

Αἱ Βιβλικαὶ Ἑταιρεῖαι δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὴν διὰ τοῦ τύπου διάδοσιν τῶν φρονημάτων τῶν ὑφ' ὧν ἐσυστάθησαν ἐκκλησιῶν. *Ἐπεμψαν καὶ ἀποστόλους πανταχοῦ διδάσκοντας, κηρύττοντας, κατηχώντας καὶ διὰ λόγον* ὠφελοῦμενοι μάλιστα ἀπὸ τῆς ἐκ τῶν πολεμικῶν περιστάσεων ἐνδείας καὶ ἀπορίας τῶν Ἑλλήνων, *ἐστάτησαν εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας καὶ διατηροῦσιν ἀδραεῖς δασκάναις σχολεῖα*, τῶν ὁποίων ἐπιστατοῦσι καὶ ἐφορεῦνται αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀνεξαρτήτως. Ἀλλὰ καὶ τῶν σχολείων αὐτῶν καὶ τοῖς ἐν αὐτοῖς διδασκαλίαις, καθὼς καὶ τῶν βιβλίων, ὁ σκοπὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος, εἰμὴ ὅτι ἀποβλέπει εἰς διάδοσιν *θρησκευτικῆς* ΕΤΕΡΟΔΟΞΙΑΣ. Ὅλα τ' ἄλλα διδάγματα εἶναι μέσα μόνον εἰς περικάλυψιν τοῦ κυρίου σκοποῦ.

Μὴ ἐλπίζοντες ὡς φαίνεται, εἰς τὸ νὰ κατορθώσωσι μέγα τι διὰ τῶν βιβλίων καὶ διὰ τῶν λόγων εἰς τοὺς προβεβηκότας τὴν ἡλικίαν διὰ τὸ δύσκολον αὐτῶν *εἰς τὴν παραδοχὴν διδασκαλίας*, παρέλαβον εἰς χεῖρας τῶν οἱ ἀπόστολοι τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν τὴν ΝΕΟΛΑΙΑΝ ὡς *δεκτικωτέραν κατηχήσεως καὶ προσηλυτισμοῦ* διὰ τὸ ἔτι ἀστήρικτον αὐτῆς εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατέρων.

Ἄλλ' ὡς μέσον ἐπιτηδειότερον εἰς τὴν διάδοσιν τῶν φρονημάτων τῶν ἄλλο δὲν εὔρηκαν οἱ ἀπόστολοι τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν, *παρὰ αὐτὸ τὸ ἄγιον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον*. Αὐτὸ διδάσκοντες, ὅσῳ ἀπατηλότερον, ὅσῳ ἀκινδυνωδέστερον ἀπατώσι τοὺς ἀπλουστεροὺς. Ἀλλὰ γνωρίζουν κάλλιστα οἱ ἀπόστολοι οὗτοι, ὅτι *αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον ἐδίδασκον πάντοτε, καὶ αὐτὸ διδάσκουσι, καὶ κατ' αὐτὸ ἐπίστευον καὶ πιστεύουσιν ὅλαί αἱ Αἴρεσις* καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐλάμβανον καὶ λαμβάνουσι τὰς ἀποδείξεις τῆς ὀρθότητος τῶν δογμάτων τῶν, καὶ ἐκάστη ἔλεγε καὶ λέγει, ὅτι διδάσκει ὀρθῶς. *Ὅστε αὐτὸ τὸ Εὐαγγέλιον, ἅγιον καὶ ἱερὸν καθ' ἑαυτὸ, λόγος Θεοῦ, παρεξηγούμενον καὶ διαστρεφόμενον παρὰ τῶν ἀνθρώπων ἔγινε καὶ γίνεται μυρίων κακῶν αἴτιον καὶ μέσον ἀπωλείας.*

Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ διδάσκη τὸ Εὐαγγέλιον ἄνθρωπος μιᾶς ἄλλης Ἐκκλησίας εἰς τέκνα ἄλλης, καὶ νὰ μὴ τὸ διδάσκη κατὰ τὴν ἐκκλησίαν του, ἀλλὰ κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἀκροατῶν του; *Πῶς θέλει ἐξηγῆναι τὰς γήσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει ἡ ἄλλη Ἐκκλησία τὰ δόγματά της, τὰ μυστήριά της, τὰς τελετάς καὶ τὰ ἔθιμά της;* Κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν του; Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ βλάβη εἰς τοὺς ἀκροατάς. Κατὰ τὴν τῶν ἀκροατῶν; Ἀλλὰ τοῦτο ἢ εἶναι ὑπόκρισις πρὸς ἄλλον δόλιον σκοπὸν, ἢ εἶναι ἀντίφρασις. Ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν εἶναι, εἶναι πάντοτε κακὸν καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον καὶ εἰς τὸν μαθητήν.

Ἀλλὰ διατὶ νὰ ἐπιφέρωσι βίαν εἰς τὴν συνείδη-

σιν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν ἄνθρωποι διδάσκοντες τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τέκνα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, συμβιβάζοντες οὕτω τὰ ἄλλως ἀσυμβίβαστα;

Ἡ Σύνοδος ἔχει πληροφορίας πολλαχόθεν, ὅτι πολλοὶ γονεῖς ἐσκανδαλίσθησαν παρατηροῦντες εἰς τὰ τέκνα τῶν, διδασκόμενα εἰς τὰ σχολεῖα τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν, φρονήματα περὶ θρησκευτικῶν ἀντικειμένων διάφορα, ἢ ὅποια ἔχουσιν αὐτοί. Ἔχει τοιαύτας πληροφορίας καὶ περὶ παιδίων καὶ περὶ τελείων ἀνδρῶν, φρονούντων διαφόρως, ἢ ὡς φρονεῖ ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία περὶ Εἰκόνων καὶ Μεταλήψεως, περὶ Μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως κ.τ.λ. Καὶ τὰ φρονήματα ταῦτα ἔλαβον εἴτε ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν, εἴτε ἀπὸ κατηχήσεων καὶ διδασκαλιῶν τῶν ἀποστόλων αὐτῶν.

Ὅθεν θεωροῦσα ἡ Σύνοδος, ὅτι οἱ χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Φοβουμένη μὴ τὸ ἐκ τῶν βιβλίων τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν καὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ἀποστόλων αὐτῶν προερχόμενον κακὸν διαδοθῇ εἰς πολλοὺς χριστιανούς τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. . . . Θέλουσα νὰ προλάβῃ τὸ κακόν, ὅσον ἐνδέχεται ταχύτερον, πρὸς ἀποφυγὴν μεγαλειτέρων κακῶν. . . . Προτείνει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Α. Μ. περὶ πολλοῦ ποιουμένην τὴν διὰ παντὸς ἀνεπηρέαστον διατήρησιν τῶν Δογμάτων, τῶν ἑθίμων καὶ τῶν τελετῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Ἐπικρατείας.

Α'.) Πᾶν βιβλίον ἐκδιδόμενον ἐν Μελίτῃ, ἐν Λονδίνῳ, ἢ ἄλλαχοῦ παρὰ τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν καὶ τῶν ἀποστόλων αὐτῶν, νὰ μὴ διαδίδηται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν, πρὶν πρότερον θεωρηθῇ καὶ ἐγκριθῇ παρὰ τῆς Συνόδου.

Β'.) Τὰ παρὰ τῶν ἀποστόλων τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν συσταθέντα καὶ διατηρούμενα σχολεῖα νὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐφορείαν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ νὰ μὴ εἶναι ἀνεξάρτητα.

Γ'.) Εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα νὰ μὴ διδάσκηται βιβλίον πρὶν θεωρηθῇ καὶ ἐγκριθῇ πρότερον παρὰ τῆς Συνόδου.

Δ'.) Εἰς ἕκαστον τοιοῦτον σχολεῖον νὰ μὴ διδάσκηται οὔτε ἡ Κατήχησις, οὔτε τὸ Εὐαγγέλιον παρὰ τῶν ἀποστόλων τῶν Βιβλικῶν Ἑταιρειῶν, οὔτε παρὰ Ἑλλήνων κατηχημένων καὶ διδασκόμενων παρὰ αὐτῶν, ἀλλὰ παρὰ ἀνθρώπων καὶ μάλιστα Ἐκκλησιαστικῶν, ἐγνωσμένων καὶ δεδουκισμένων ἐπὶ ὀρθοδοξίᾳ.

Ε'.) Εἰς ἕκαστον τοιοῦτον σχολεῖον νὰ ὑπάρχῃ εἰκὼν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Δὲν κρίνει συμφέρον ἡ Σύνοδος τὸ νὰ διορίζονται ἄνθρωποι ἄλλης Ἐκκλησίας εἰς ἐπιστάσις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν σχέσεις πρὸς τὴν ἄμεσον διδασκαλίαν τῆς νεολαίας καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θρησκείαν, ἢ πρὸς μὸρφωσιν διδασκάλων τῆς νεολαίας. Διότι οἱ τοιοῦτοι ὁποιοῖδήποτε καὶ ἂν εἶναι, δὲν δύνανται ποτὲ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὴν πίσιν παρὰ τοῖς Ἑλλησι, καὶ πάντοτε θεωροῦνται ὑποπτοί, καὶ γίνονται χωρὶς πολλῆς ἀνάγκης σκάνδαλον. . . .

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 4 Σεπτεμβρίου 1834

Αἱ ὑπογραφαὶ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Συνόδου

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Εἶναι ἀναμφισβήτητος ἴσως πραγματικότης ὅτι μετὰ ἀπὸ κάθε σημαντικὸν γεγονὸς τῆς ζωῆς μας αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ κλεισθῶμεν δι' ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ κάμωμεν ἕνα ἀπολογισμὸν τῶν τελευταίων μας γεγονότων, διὰ νὰ ἴδωμεν ἔτσι ποῖον τὸ νόημά των καὶ ποῖα ἡ σημασία των δι' ἡμᾶς. Καὶ ἡ ἀνάγκη αὕτη γίνεται τοσοῦτο μᾶλλον ἐπιβεβλημένη, ὅταν εὕρισκόμεθα εἰς τὸν ἐπιλογον γεγονότων ἡθικῇ σημασίᾳ.

Αἱ ἡμέραι αὐταὶ τὰς ὁποίας διερχόμεθα εἶναι οὐσιαστικῶς μεγάλης ἡθικῆς ἀξίας. Μὲ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ λήγει μίᾳ ἀπὸ τὰς πλέον σημαντικὰς περιόδους τῆς ζωῆς τοῦ χριστιανοῦ, περίοδος ἡ ὁποία ἀρχεται ἀπὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς περιλαμβάνει τὰ ἅγια τοῦ Κυρίου Πάθη καὶ λήγει μὲ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς ζωῆς καὶ τὴν φανέρωσιν του καὶ πάλιν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους διὰ τὴν δώση ἔτσι νέαν ζωὴν τῆς ὁποίας τὴν ἀπαρχὴν ἔκαμεν ὁ ἴδιος ὁ κύριος μὲ τὸ «εἰρήνη ὁμῖν».

Μετὰ ἀπὸ τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ εἰσερχόμεθα καὶ πάλιν εἰς τὸν κανονικὸν ρυθμὸν τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων καὶ ἐκδηλώσεων. Κατὰ τὰς ἡμέρας λοιπὸν αὐτὰς πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ σταθῶμεν δι' ὀλίγον μόνοι νὰ κλεισθῶμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας καὶ νὰ ἀναλογισθῶμεν ποίας σημασίας ἡμέραι παρήλθον, καὶ συνεπῶς τί ἔχομεν νὰ ὠφελθῶμεν ἀπὸ τὸ πρόσφατον παρελθόν, δεδομένου βέβαια ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἔχουν μόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον σημασίαν καὶ δι' οὐδὲν ἄλλο.

Ἡ σκέψις μας πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Τότε ὅλοι—ἄλλος λίγο καὶ ἄλλος πολὺ—ἐσκέφθημεν ὅτι ἐμπρός μας ἦνοιξε τῆς ἀρετῆς τὸ στάδιον. Ὁ καθεὶς κατὰ δύναμιν προσεπάθησε νὰ πλησιάσῃ περισσότερον τὸν Κύριον νὰ ἐξαγνίσῃ περισσότερον τὸν ἑαυτὸν του διὰ τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, τῆς θείας μεταλήψεως καὶ ἰδιαίτερας διὰ μᾶς χρηστοτέρας καὶ ἀνωτέρας μετὰ τῶν συνανθρώπων ζωῆς.

Ὅλη αὕτη ἡ περίοδος παρήλθε μὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φθάσωμεν τὰ ἄχραντα τοῦ Κυρίου Πάθη. Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἡ Μ. Ἑβδομάς καὶ ὅλοι ἀσφαλῶς συνησθάνθημεν τὸν κλονισμὸν τῆς ψυχῆς, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅταν βλέπῃ ὅτι μὲ χρὶ τοιοῦτου σημείου φθάνει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ νὰ ὑφίσταται τὰς πλέον φοβεράς ταπεινώσεις καὶ τέλος νὰ κρεμᾶται εἰς τὸν Σταυρόν, ὡς ἕνας κοινὸς κακοῦρος. Ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τὸ θέαμα αὐτὸ, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην ἡ συναίσθησις ὅτι καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ πλήθους τῶν ἁμαρτιῶν μας δὲν κάμωμεν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπιδεινώσωμεν τὸ μαρτύριον τοῦ δι' ἡμᾶς Σταυρωθέντος Κυρίου, ὑπῆρξαν οἱ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι κατάρθωσαν νὰ ἀποσπᾶσιν ἀπὸ τὸν ἑσωτερικὸν μας κόσμον ἔστω καὶ ἕν δάκρυ, διὰ νὰ προσφέρωμεν ὡς σταγόνα δρόσου εἰς τὴν κλυδωνιζομένην ψυχὴν μας.

Τὴν ψυχικὴν ὁμῶς αὐτὴν πικρίαν διεδέχθη ἡ ἀνεκφράστου γλυκύτητος εἰδήσις «Χριστὸς Ἀνέστη». Τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτεν ὀλόκληρον

τὴν φύσιν διεδέχθη τὸ ἐκ τοῦ Τάφου ἀνατεῖλαν αἰώνιον φῶς τῆς Ἀναστάσεως.

Τόσο δὲ μεγάλην ἔκτασιν ἔχει τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ χριστιανοῦ, ὥστε δὲν ἤρκεσε μία καὶ μόνη ἡμέρα, ἀλλὰ καθιερώθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ὀλόκληρος ἡ ἀκολουθοῦσα ἑβδομάς νὰ θεωρῆται μία ἡμέρα, ὡς περίοδος τῆς ὁποίας δεσπόζει καὶ ἐορταστικῶς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. ἐκλήθη δὲ Διακαινήμενος ἑβδομάς, διότι καὶ αὐτὴν ἄθροοι ἐβαπτίζοντο οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἀφοῦ βέβαια προηγουμένως παρηκολούθουν μαζὺ μὲ τὴν Κατήχησιν τὰ σεπτὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτήρος καὶ οὕτως ἐξεσφαλίζοντο περίφημοι ψυχολογικοὶ ὅροι, διὰ τὴν μύησιν των εἰς τὴν νέαν θρησκείαν. Ἐγένετο δηλαδὴ ἡ Διακαινήμετος.

Εἶναι λοιπὸν ἀρεκαὶ αὐταὶ αἱ ὀλίγαι σκέψεις—σκέψεις εἰλικρινεῖς—πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας διὰ νὰ μᾶς καταστήσουν ἱκανοὺς ὥστε ἀπὸ τὸ τόσον πολυσύνθετον αὐτὸ παρελθόν, ἀπὸ τὸ παρελθόν τῶν συγκανήσεων καὶ τῶν ψυχικῶν πόνων νὰ ἀποκομίσωμεν τὸ ἀνάλογον κέρδος καὶ αὐτὸ εἶναι βεβαίως ἡ ἡθικὴ μας ἐξύψωσις.

Ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς Ἀναστάσεως πρέπει καθεὶς καλὸς χριστιανὸς νὰ ἐγκαινιάσῃ μίαν νέαν ζωὴν. Πρέπει νὰ ἀνοίξῃ καὶ αὐτὸς ἕνα τάφον, νὰ θάψῃ ἐκεῖ κάθε σαρκὰν καὶ περιττὴν σκέψιν καὶ συνήθειαν καὶ ἀπηλλαγμένον ἀπὸ κάθε τί πὺρ τὸν βαρύνει νὰ κατορθώσῃ νὰ φυλάξῃ πάντοτε εἰς τὴν ψυχὴν του ἀσβεστον τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Ἀπειναντίας ἐὰν δὲν ἐγκαινιάσωμεν τὴν νέαν ζωὴν μὲ παρομοίας σκέψεις θὰ πρέπῃ—νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι τίποτε δὲν ὠφελήθημεν, καὶ ὅτι δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν νὰ ἐννοήσωμεν τί μᾶς συνδέει μὲ τὸν Δημιουργὸν καὶ Θεὸν μας καὶ συνεπῶς τί εἰμεθα.

Τὸ θετικώτερον λοιπὸν κέρδος μας εἶναι ἕνας σύντομος καὶ εἰλικρινὲς ἀπολογισμὸς, ὁ ὁποῖος πολὺ θὰ μᾶς δείξῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς νέας ζωῆς.

I. K.

ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΑ!!

Ἡ ἐφημερίς τῆς Κωνσταντινουπόλεως «Χρόνος» εἰς τὸ Πασχαλινὸν φύλλον αὐτῆς (25-4-54 ν. ἡ.) δημοσιεύουσα «ἔργα καὶ ἡμέρας» τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Ἀθηναγόρα τοῦ Α' ἀναφέρει, ὅτι «τὴν Κυριακὴν τῶν Βατίων, καὶ ἐπὶ τῷ Πάσχα τῶν Ἀρμενίων, ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας μεταβὰς εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινίᾳ Ἀρμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐπισκέφθη καὶ συνεχάρη τὸν Ἀρμένιον Πατριάρχην. Ἐν πρώτοις εἰσῆλθε, πρὸς ὕμνον καὶ προσευχήν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναόν, ὁμίλησε καὶ ὑψόλογε τοὺς παρευρεθέντας, τὰς οἰκογενεὰς καὶ τὰ παῖδιά των καὶ εἰτα ἀνῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Πατριάρχου.

Τὴν Μ. Τετάρτην ἀνελθὼν εἰς τὸ Πέραν ἐπισκέφθη καὶ συνεχάρη ἐπὶ τῷ Πάσχα τῶν Ἑβραίων τὸν Σοφ. Ἀρχιεραβὶνον».

Καὶ συνεχίζει ἡ ἐφημερίς ἐπιλέγουσα :

«Ἐνῷ ὁμῶς ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ταῦτα ὁρίζει καὶ διακελεύεται, καὶ τὰ τὰς αὐτῆς ταῦτα αὐστηρῶς τηροῦσιν, ὁ Ἀρχιεπὶς τῆς τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησίας καὶ Οἰκουμενικῆς Πατριαρχίας Ἀθηναγόρας δ' Α' ὁμῶς κατὰ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν, καὶ δὴ τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Τετάρτῃ, κατ' ἡμῖν ποιούμεθα καὶ ἐορτάζομεν τὴν ὑπὸ τῶν Ἑβραίων σύλληπνιν τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ Θεμελιωτοῦ τῆς Θρησκείας

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ὁ Ἐκκλησιασμός τῶν ἡμερῶν αὐτῶν

Καθ' ὅλην τὴν Μ. Ἑβδομάδα καὶ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐλειτουργήσαν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ ὁ Παῖς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ Ἁγίου Παύλου. Πλήθι κόσμον παρηκολούθησαν τὰς κατανυκτικὰς ἀκολουθίας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἐχοροστάτησε καὶ ἐλειτουργήσεν ἐναλλὰξ εἰς τὰς δύο αὐτὰς Ἐκκλησίας πρὸς μεγάλην παρηγορίαν καὶ ἐνθουσιασμόν τῶν δικαίων Χριστιανῶν.

Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ ἀγαπῶντες παράγοντες τῆς Πολιτείας, ποὺ ἀγρόπνως παρακολουθοῦν τὴν κίνησιν μας θὰ θελήσουν νὰ ἀντιληφθῶν, ὅτι ὁ λαὸς αὐτός, ποὺ τόσον ὑπομονητικῶς καὶ ἀγογγύστως συνανθεῖται εἰς τοὺς στενοὺς χώρους τῆς μεγαλοπύχου Κυβερνητικῆς ἀνοχῆς, εἶναι ἀγνός, ἐθνικόφρων καὶ πρὸ παντὸς ἀποφασισμένος νὰ μὴ προδώσῃ ποτε τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεώς του.

Μία διευκρίνισις.

Εἰς τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἀνταπόκρισιν, τὴν δημοσιεύσαν αὐτοῦσίαν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας ὑπὸ τὸν τίτλον «πὺς σκέπτονται ἄλλοι καὶ πὺς σκέπτονται ἐδῶ» ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἑλληνόφωνον Ἐφημερίδα τῆς Ἀμερικῆς ὅτι «πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐδήλωσαν Μετάνοιαν». Τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι ἀληθές, διότι μόνον εὐαριθμοὶ κληρικοὶ ἀγαπήσαντες τὸν νῦν αἰῶνα ἡτομολήσαν, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ οὐδεὶς ἐκ τῶν εὐδίκως ἀγωνιζομένων λαϊκῶν.

Ταλαιπωρία ἄνευ λόγου

Τὴν Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως συελήφθη ἐν Σαλαμίνι ὁ Ἱερομόναχος Πατὴρ Ἰωάννης Μανιαδάκης διότι ἐλειτούργει !!!

Προσῆλθον εἰς τὸ αὐτόφωρον καὶ ἐκεῖθεν παρεπέμφθη εἰς τακτικὴν δίκην διεξαχθεῖσαν εἰς τὸ Μονομελὲς τοῦ Πειραιῶς τὴν παρελθούσαν Τρίτην ὅτε καὶ ἡθωώθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου.

Διὰ τὴν λαϊκὴν αὐτὴ ἡ ταλαιπωρία ἐφ' ὅσον ἡ Δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος μας δὲν χαρακτηρίζεται ὡς κολάσιμον πρᾶξιν τὴν κατὰ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον λειτουργίαν; Ἀντιθέτως ὁ Πανοσιώτατος Πνευματικὸς Πατὴρ Λουκάς Καραϊσκάκος συλληφθεὶς ἐν Τήνῳ λειτουργῶν τὴν ἡμέραν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ παραπεφθεὶς εἰς τὸ αὐτόφωρον τῆς Σύρου κατεδικάσθη εἰς εἰκοσιπενθήμερον φυλάκισιν, τὴν ὅποιαν ἐξαγοράσας ἀφέθη ἐλεύθερος.

ἡμῶν. τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ἡ Ἑβραϊκὴ ἐφημερίς «Ζουρνάλ Ντ' Ὀριάν» μεταβὰς εἰς τὴν ἐν Σταυροδρομίᾳ Ἀρχιεραβινείαν, ἐπεσκέψθη καὶ συνεσχάθη ἐπὶ τῷ Πεισάχ τῶν Ἑβραίων τὸν Σοφελ-γιώτατον Ἀρχιεραβινὸν, ἐν ΕΝΗΓΚΑΛΙΣΘΗ καὶ μετ' αὐτὴν ἄλλας Πεισάχιον ΑΣΗΑΣΜΟΝ.

Ἀθηνάγορας ὁ Α' εἶναι ὁ πρῶτος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὅστις ἐπισκέπτεται ἐπὶ τῷ Πεισάχ τῶν Ἑβραίων ΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΩΣ τὸν Ἀρχιεραβινὸν καὶ δὴ ἐν Μεγάλῃ Ἑβδομαδί τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐπεσκέψθη Οὗτος αὐτοπροσώπως καὶ τὸν Νούντιον τοῦ Πάπα, ὅστις καὶ ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ συγκινήσεώς του ἐξέπνευσε σχεδὸν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐπισκεφθέντος αὐτὸν Πατριάρχου Ἀθηνάγορα;

Δὲν εἶναι ταῦτα πρωτόκρουστα καὶ πρωτοφανῆ; Καὶ ὅμως διώκονται οἱ μὴ παραδεχόμενοι τὸ μνημόσυνον τοῦ ῥηξικελεύθου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηνάγορα. Καὶ δὲν βλέπουν οἱ διώκται τὴν ὁργὴν τοῦ Θεοῦ ἐρχομένην διὰ τῶν κλοιῶν καὶ λιμῶν καὶ σεισμῶν κατὰ τόπους; Ὡστε ἀρχὴ ὀδίνων.

Οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς

Διαβάζομεν εἰς τὴν ἀγαπημένην «Κιβωτὸν» ἐπιτολὴν ἐνὸς Μιχαὴλ Π. Γεργόρη, προσπαθοῦντος νὰ παρουσιάσῃ ὡς Ἁγίους καὶ περιβεβλημένους τὸν στέφανον τῆς δαιότητος τοὺς σεπτοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Τὸν συνεκίνησε δὲ «ἡ εἰκὼν γονυπετοῦς προσευχομένου καὶ κλαίοντος καθηγητοῦ κατὰ τὴν διάρκειαν χειροτονίας». Δὲν ἔχομεν οὐδένα λόγον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν σεπτῶν καθηγητῶν, τῶν ὁποίων αἱ ὑπογραφαὶ κοσμοῦν τὰ διπλώματα ἀρκετῶν ἐργατῶν τοῦ Ἀγῶνος μας; νομίζομεν ὅμως ὅτι ὀρισμένα περιστατικὰ ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ καθηγηταὶ εἶναι ἀπλῶς φροδῶνα ἐνὸς προτεσταντίζοντος Θεολογικοῦ ὁρθολογισμοῦ, στερεούμενοι τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐπείνου χρίσματος Μερικά μόνον θὰ ἐπικαλεσθῶμεν.

α) Σύμπτασα ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ προσυπέγραψε καὶ ἀπεδέχθη ἀντιναυαγικὴν, ἀντιοντυγματικὴν καὶ ἀντιχριστιανικὴν ἀπόφασιν δι' ἧς ἀποκλείονται τῶν πτυχικῶν ἐξετάσεων... οἱ Παλαισημερολογίται φοιτηταί. β) Οἱ περισσότεροι καθηγηταὶ εἶναι πολυθεῖται ἀσχολούμενοι καὶ περιπλεόμενοι περὶ πάντα ἄλλα παρὰ διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Θεολογίας. γ) Σεβαστοῦ καθηγητοῦ ἡ σύζυγος ἀσχολεῖται μονοπωλιακῶς ὡς ἱατρὸς μικροβιολόγος εἰς τὸ ΤΑΚΕ, ἀποκλείουσα τὴν ἐργασίαν εἰς ἄλλους πτωχοὺς βιοπαλίστας ἱατροὺς. δ) Διδάσκων καθηγητῆς συνέστησε ἀπὸ ἑδρας τὸν χορὸν !!! ε) Δὲν ὑπάρχει Θεολογικὴ Σχολή, ὑπὸ τὴν ἑννοίαν τῆς ἐνείας ἐπάλξεως, ἀποσκοπούσης τὴν περιφρούρησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὁ μᾶδες ἐρίζουσαι καὶ ἀντιμαχόμεναι ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῶν καθηγητῶν «Ζωϊκῶν» «Ἀποστολικῶν». στ) Οὐδέποτε οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολ. Σχολῆς ἐνδιεφέρθησαν διὰ τὴν δημοσίαν καταδίκην ἐθίμων καὶ πράξεων θιγουσῶν τὸ Χριστιανικὸν γότρον. Οὕτως οὐτε πᾶν ἀπήνησαν εἰς ἐκλήσεις ἡ ὑπομνήματα Χριστιανικῶν διὰ δῶν, κληθειῶν ἐναντίον τῶν Καλλιστείων ἢ τοῦ Καραγάλουν. ζ) Ὅτε καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διατελέσας ὑπουργὸς ἐπὶ κατοχῆς καὶ πολλὰς ὑπηρέσεως προσεργῶν εἰς τὴν δυστυχὴ Πατρίδα ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλάκας ὡς δούλος, οὐδεὶς ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Θεολ. Σχολῆς τὸν ἐπεσκέψθη πρὸς σπουδαίαν χριστιανικὴν παρηγορίαν. η) Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διδάσκων τοὺς Καρβνας, ἐρωτοτροπεῖ ἐπικινδύνως μὲ τὰ κέντρα τῶν διαμαρτυρουμένων ἐπὶ θυσίᾳ τῆς ἀραιοφροῦς Ὁρθοδοξίας.

Εἰς ἐπίερωσιν δὲ ὧν αὐτῶν ἔρχεται καὶ ἡ «εἰκὼν» τοῦ κ. Μ. Γεργόρη διὰ τὰ ἀποδείξει—ὅπως τοῦλάχιστον τὴν ἐνδέχεται—τὸν φρασεύμεν τὸν σεφὸν καθηγητῶν. Πλειοδοτεῖ λοιπὸν ὁ κ. Μ. Γεργόρης εἰς κολλοίαν καὶ ἀρέσκειαν εἰς θωαπείας. Δὲν θέτομεν εἰς τὸ δῶλόν τοῦ κατηγορουμένου τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς; δὲν ἀνεχόμεθα ὅμως τοὺς λιβανισμοὺς αὐτοῦς; διότι οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἔπρεπε πρωτίτως νὰ εἶναι μύστοι καὶ κανόνες πίστεως καὶ μετὰ τὰ εἶναι ὑπάλληλοι καὶ ἐπιστήμονες ὑπὸ τὴν στενωπὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἀξίζουσιν νὰ προσέξωμεν ἰδιαίτερώς

Αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν, ὅτι πρὸ τοῦ σειсмоῦ ἐν Θεσσαλίᾳ προηγήθη ἡ πτώσις τοῦ θόλου μίᾳς Ἐκκλησίας, καὶ κατὰ τὸν σεισμόν ἐκράσαντο ἀοράτως οἱ κώδωνες τῶν Ἐκκλησιῶν. Καὶ ὅμως ἐξακολουθοῦν μερικὸι φλόγωι νὰ ὀμιλοῦν περὶ «Ἐρμελάδου» καὶ ἄλλων ἀνοησιῶν.

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Σολομοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεωργίου Σεργιλῆ

Θεμιστομάτους 83 — Ἀθήναι